

равао је, да те чланке скупи у једну књигу, да их још мало уједначи и углача, и даде тако преглед наше прошлости од средине XII до пред крај XIV века, претстављене кроз владарске личности као носиоце државног живота. Штета је, што он то лично није извео, али и овако, сви ти чланци, сабрани у једној књизи, били би од несумњива интереса за публику, а од значаја за људе од науке.

Радећи те студије он је написао и неколико стручних расправа, које су биле с њима у вези. Тако је објавио мале расправе: *О оцу Немањином (Сћарином V, 1930. износиће хипотезу да је отац Немањин не Завида, него Стеван Вукан); Хронологија борбе између Сћевана и Вукана (Глас CLIII, 1933); О нападугу угарског краља Андрије II на Србију због прогласа краљевства (Глас CLXI, 1934., са резултатима који су спорни); Догађаји 1253 и 1254 год. и Да ли је краљ Урош 1268 год. био заробљен од Мађара? (обе у Гласу CLXIV, 1935.); Кад је убијен цар Мураш? (Гласник Скопског Научног Друштва XV—XVI, 1936.); Мошћи Сћевана Првовенчаног у Војводини (Гласник Истор. Друштва III, 1930.).*

Од свих Немањића Станојевић се највише бавио животом и радом Св. Саве. Сава је у првој половини XIII века био централна личност српске државе, са великом не само културном и верском, него и политичком улогом. Станојевић је тачно осећао да је он организатор српске духовне културе и главни стуб моралне и духовне снаге Немањића кроз цео Средњи Век. Други су били силнији по снази и замаху, али је он био трајнији и смишљенији по делу. И с тога је Станојевић, који је иначе више обраћао пажње политичком елементу у српској прошлости, са Савом, ипак, учинио изузетак и застао на њему нарочито, да га проучи што свестраније. У Гласу CLVI, 1933., објавио је студију о Св. Сави и прогласу бугарске патријаршије, са оригиналном и добро смишљеном претпоставком, да је Савино лично учешће за признање бугарске патријаршије у вези с његовим другим путем на Исток и повратком у Трново. Велик део наших људи не прима ту комбинацију, али, по нашем уверењу, она заслужује врло озбиљну пажњу. Заједно са г. А. Соловјевом расправљао је у истом Гласу и о питању које је године умро Св. Сава, опредељујући се, с доста разлога, за 1235. год. Против те расправе устао је недавно проф. г. Д. Анастасијевић, враћајући се на старо гледиште Љ. Ковачевића, да се Савина смрт догодила 1236. год., али му разлози нису много више него чисте претпоставке. Мање је примљена Станојевића расправа *Свешти Сава и независност српске цркве* (Глас CLXI, 1934.), у којој је доказивао, да је 1219. год. Сава у Никеји постао архиепископ, али да том приликом српска црква још није